

militairt Diemed at bevogte Fæstningsværkerne; det vil jeg idetmindste ingenlunde drifte mig til at kalde et Misbrug af Militairstyrken. Jeg troer ogsaa, det paa staaes idetmindste af Militaire, at den blotte Skildvagtstjeneste kan have god Nytte for de virkelig alvorlige militaire Diemed, fordi den kan vænne til den Agtpaaagivenhed til Høire og Venstre, som er saa tjenlig ved Feltvagtstjenesten; men saadant kan ikke ventes at blive Frugten af Tjenesten i Theatret. Cultusministeren ansøgte rigtignok, at Soldaterne i alt Fald kunde lære Laalmodighed der. Jeg indrømmer ogsaa villigt, at Theatret virkelig er bleven til en Laalmodighedsanstalt, og at det ikke blot er i Forsalen, men ogsaa indenfor, at man kan have Leilighed til at uddanne sig i denne Retning. Jeg troer ogsaa, at det hører til den mindst byrdefulde Tjeneste for Soldaten at staae der, og Soldaterne kunne da, naar de komme hjem til Holsteen, sige, at de have været paa Comedie, og det endogsaa gratis, uagtet Holsteen ikke mere giver noget Bidrag til Theatret. Det er imidlertid ganske vist, at det ikke kan bruges som noget alvorligt Argument for, at det skulde være til at uddanne militaire Egenstaber hos dem, for hvilken Uddannelses Skyld de ere dragne bort fra deres Familie og deres Dønt, og nu holdes her i Garnison. Det er et Misbrug af den væbnede Magt. Den bruges paa mangfoldige Steder til at bevogte offentlige Eiendomme, hvor dens Brug kan være af tvivlsom Nytte; men det er i alt Fald aabenbart, at Soldaterne staae ikke i Forsalen for at bevogte Theatret. Der er saamænd ingen Fare for, at Nogen skulde vilde tage Theatret bort, hvilket maaskee for selve Theatret kunde være ret uønskeligt, i alt Fald vilde det befrie Cultusministeren for en heel Deel meget vanskelige Dvæstioner. Men under alle Omstændigheder vilde den, der vilde tage Theaterbygningen, ikke vælge det Dieblif dertil, da der er et Par tusinde Mennesker tilstede, og der er desuden ingen offentlige Poster udstillede ved Theatret, saaledes som ved Banken og andre offentlige Eiendomme. Det er altsaa simpeltthen for at gjøre Polititjeneste vis à vis for Publicum, at Soldaterne ere der. Den

manglende Motivering, som ikke indeholdes i Theaterbestyrelsens Udtryk, at det skulde være nødvendigt, har Cultusministeren suppleret ved at angive tre Diemed, nemlig for det Første, at Soldaterne skulle forhindre Følf fra at trænge ind til det lille Høl, hvor Billetterne sælges. Det er Noget, som man ved andre Theatre i Europa gjør ved Hjælp af et Slags Faarsold, og det er ingen passende Brug at gjøre af Soldater. Hvad det angaaer at forhindre Følf i at ryge Cigarer, saa er det Noget, som en Politibetjent fuldstændigt ligesaa godt kan gjøre. Er det derimod for at holde Orden, at de ere der, da er det ganske vist, at det er et Diemed, hvortil Soldaterne skulle være det sidste og ikke det første Middel. Den Henvisning, der i denne Henseende er gjort til Grundloven, og som forresten ikke af mig er gjort til nogen stor Dvæstion, er fuldkommen correct, og naar Cultusministeren har sagt, at det er Thinget, der selv har tilstaaet denne Brug af Soldaterne, og at det aldrig er blevet paaanket, saa er det jo netop det, som vi nu gjøre. Vi paaanke — det er ikke i sin Heelhed, at vi behandle Spørgsmaalet, thi saaledes foreligger det ikke, — i dette enkelte concrete Tilfælde. Anvendelsen af Soldater, for at tvinge Følf til at gaae Gen for Gen og forhindre dem fra at ryge Cigarer, som en saadan, hvortil Soldater ikke tør, ikke kunne, ikke skulle bruges, og skulde der — jeg veed ikke, om Cultusministeren betragter Theatret som en Føyer for staaende Mytterier — nogeninde blive en saadan Sammenstimlen af Mennesker eller en saadan Uorden, at det var nødvendigt at have Militairstyrke for at holde Orden, saa er det antydet legèremet, at den netop ved Theatret lettere og hurtigere kan erholdes end andetsteds. Det er altsaa ganske vist, at den gamle Indretning staaer uanfægtet, naar den ikke bliver paaanket, og derfor skal der heller ikke forsaa vidt udtales nogen Dabel ved vort Bøtum; thi det kan gjerne være, at det er bona fide, at den er vedbleven at bestaae; men det er paa den anden Side en af de Ting, der staae, naar man ikke rører ved dem, men som skulde falde, naar man tager fat paa dem, og det haaber